

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozsudku úředního soudu v Lipsku. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud exekuční návrh zamítl.

Důvody:

Podle § 54 čís. 3, 55 druhý odstavec a 80 čís. 1 ex. ř. může být povolena exekuce na základě cizozemského exekučního titulu, vyplývá-li z exekučního návrhu a z příloh k němu připojených, že věc mohla být zahájena v cizím státě podle ustanovení platných v tuzemsku o příslušnosti. Tato podmínka však nebyla splněna v tomto případě (viz rozh. čís. 7736, 8058, 9200, 11224, 11229 sb. n. s.). Podle exekučního spisu E V 4392/31 se exekuční návrh vůbec nezmiňuje o příslušnosti soudu. K návrhu byl připojen rozsudek úředního soudu v Lipsku ze dne 4. srpna 1931, listina o doručení a rozsudek o uznání zemského soudu (Landgericht) v Lipsku ze dne 13. listopadu 1931. Ani tyto listiny nemají údaje o příslušnosti soudu. Teprve podáním ze dne 7. dubna 1932 předložila vymáhající věřitelka i opis skutkové podstaty a důvodů rozsudku úředního soudu v Lipsku. Nehledíc k tomu, že tato listina nebyla připojena k exekučnímu návrhu, není nijak ověřena, takže nemůže být podkladem pro soudní rozhodnutí. Již pro tyto formální nedostatky měl soud první stolice zamítnouti exekuční návrh.

Čís. 11909.

Domáháno-li se žalobou vydání části pozemku do vlastnictví, ježto při rozdělení pozemku nebyla část pozemku na žalobce knihovně převedena, nelze tuto žalobu knihovně poznamenati, třebas byl žalobce v držení oné části pozemku.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, R I 719/32.)

Žalobkyně zažádala o poznámku spornosti ohledně stavební parcely čís. kat. 975. Soud první stolice poznámku spornosti povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: V souzeném případě jde o poznámku spornosti podle § 61 knih. zák. ohledně stavební parcely čís. k. 975. Řečené ustanovení však předpokládá, že ten, kdo žádá o poznámku spornosti, byl neplatným vkladem zkrácen na svém knihovním právu a že sporem napadá vklad z důvodu neplatnosti a žádá o obnovení předešlého stavu. Těchto předpokladů tu však není, neboť žalující strana vůbec knihovním vlastníkem nebyla, nebyla tudíž v knihovním právu porušena a obnovení předešlého knihovního stavu nežádá.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění a stěžovatelka se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení. V žalobě udala stěžovatelka, že se stalo rozdělení pozemku parc. čís. 820/4 na p. čís. 820/4 zahrada a p. čís. 975 stavební parcela již v prosinci 1926, tedy

před uzavřením kupní smlouvy ze dne 19. ledna 1927, a že právo vlastnické bylo vloženo pro stěžovatelku jen k pozemku p. č. 820/4 zahrada, nikoli však i ke stavební parcele 975. Odporuje tudíž odchylné tvrzení dovolacího rekursu tomuto udání. Jde o obligační nárok stěžovatelky na převod práva vlastnického ke spornému pozemku a na tom nemění nic okolnost, že je stěžovatelka již v držení stavební parcely 975. Knihovni vlastníci tohoto pozemku se stěžovatelka posud nestala a jest tudíž přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že nebyla porušena v knihovním právu a že proto poznámka spornosti podle § 61 knihovního zákona nemá tu místa (srov. rozhodnutí sb. n. s. čís. 4525, 5262, 7858).

Čís. 11910.

V dovolacím rekursu lze s úspěchem namítati, že rekursní soud vyřídil opožděný rekurs věcně.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, R I 728/32.)

Rekursní soud vyhověl rekursu firmy F. proti usnesení o udělení příklepu a zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením počínajíc usnesením o dražebním roku.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vydražitele a změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs firmy F.

Důvody:

Podle § 187 ex. ř. první odstavec, poslední věta, je vadu bránící udělení příklepu, uvedenou v § 184 čís. 3 ex. ř. uplatňovati rekusem do 14 dní po dražebním stání. Dražební rok se konal 7. října 1931, firma F. podala však rekurs teprve dne 26. října 1931, tedy nikoli včas, jak se v napadeném usnesení uvádí, nýbrž opožděně. Opožděný rekurs je podle §§ 523, 526 c. ř. s. (§ 78 ex. ř.) odmítnouti a právem si vydražitelka stěžuje, že se tak napadeným usnesením nestalo. Bylo jí vyhověti a se usnésti, jak se stalo. Dalšími vývody dovolacího rekursu, pokud se týče důvody napadeného usnesení týkajícími se věci samé netřeba se zabývati.

Čís. 11911.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Neexistovalo-li vůbec nikdy společenstvo podepsané na směnkách, jsou podpisatelé s a m i směnečně zavázáni (§ 103 zák.).

(Rozh. ze dne 22. září 1932, Rv I 1489/32.)

Žalovaní podepsali se jako přijatelé směnky pod razítkem společenstva, jež ani v době podpisu ani později nebylo zapsáno do rejstříku. Procesní soud prvé stolice směnečný platební příkaz zrušil, odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Důvody: Soud prvé stolice jest toho názoru, že souzený případ jest